

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 9. julija 2020*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 7, točka 2 – Sodna pristojnost v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti – Kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka – Kraj nastanka škode – Manipuliranje podatkov o izpustu izpušnih plinov motorjev, ki jih proizvaja proizvajalec avtomobilov“

V zadevi C-343/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu, Avstrija) z odločbo z dne 17. aprila 2019, ki je na Sodišče prispela 30. aprila 2019, v postopku

Verein für Konsumenteninformation

proti

Volkswagen AG,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, M. Safjan (poročevalec), L. Bay Larsen, sodnika, C. Toader, sodnica, in N. Jääskinen, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Verein für Konsumenteninformation M. Poduschka in A. Klauser, Rechtsanwälte,
- za Volkswagen AG T. Kustor in S. Prossinger, Rechtsanwälte,
- za vlado Združenega kraljestva F. Shibli in Z. Lavery, agenta, skupaj z B. Laskom, barrister,
- za Evropsko komisijo M. Heller in M. Wilderspin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 2. aprila 2020

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Verein für Konsumenteninformation, združenjem za obveščanje potrošnikov s sedežem na Dunaju (Avstrija) (v nadaljevanju: VKI), in družbo Volkswagen AG, proizvajalko avtomobilov, ki je bila ustanovljena kot delniška družba nemškega prava in ki ima sedež v Wolfsburgu (Nemčija), glede odgovornosti te družbe za škodo, nastalo zaradi vgraditve programske opreme, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, v vozila, ki so jih kupili avstrijski potrošniki.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba št. 1215/2012

- 3 V uvodnih izjavah 15 in 16 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:
  - „(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.
  - (16) Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in [preprečiti] možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. To je pomembno zlasti v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnošnih pravic, vključno z obrekovanjem.“
- 4 Poglavje II Uredbe št. 1215/2012, naslovljeno „Pristojnost“, med drugim vsebuje oddelek 1 z naslovom „Splošne določbe“ in oddelek 2 z naslovom „Posebna pristojnost“. Člen 4(1) te uredbe, ki je uvrščen v ta oddelek 1, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“
- 5 Člen 7 Uredbe št. 1215/2012, ki je uvrščen v oddelek 2 poglavja II te uredbe, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

[...]

2. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči kraja, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka;

[...]“

Uredba Rim II

- 6 Člen 6 Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“) (UL 2007, L 199, str. 40, v nadaljevanju: Uredba Rim II), naslovljen „Nelojalna konkurenca in akti, ki omejujejo svobodno konkurenco“, v odstavku 1 določa:

„Pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi nelojalne konkurence, je pravo države, v kateri je konkurenca ali skupni interes potrošnikov prizadet ali bi bil lahko prizadet.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 7 Združenje VKI, katerega statutarni cilj vključuje nalogo, da pred sodišči uveljavlja pravice, ki so mu jih potrošniki odstopili za vložitev tožbe, je 6. septembra 2018 pri Landesgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu, Avstrija) vložilo tožbo, s katero je predlagalo, naj se družbi Volkswagen naloži, naj ji poleg pripadkov izplača znesek 3.611.806 EUR, in naj se ugotovi, da je odgovorna za vso škodo, ki je še ni mogoče količinsko opredeliti in/ali bo nastala v prihodnosti.
- 8 Združenje VKI se v utemeljitev svoje zahteve sklicuje na deliktno in kvazideliktno odgovornost družbe Volkswagen, pri čemer navaja dejstvo, da je 574 potrošnikov, ki so nanj prenesli svoje pravice za vložitev tožbe v glavni stvari, v Avstriji pridobilo nova ali rabljena vozila, opremljena z motorjem EA 189, preden je bila 18. septembra 2015 javnosti razkrita manipulacija družbe Volkswagen v zvezi s podatki o izpušnih izpušnih plinov teh vozil. Po navedbah združenja VKI so ti motorji opremljeni z „odklopno napravo“, ki je nezakonita na podlagi Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007 o homologaciji motornih vozil glede na emisije iz lahkih potniških in gospodarskih vozil (Euro 5 in Euro 6) in o dostopu do informacij o popravilu in vzdrževanju vozil (UL 2007, L 171, str. 1). Šlo naj bi za programsko opremo, ki omogoča, da se med preskusi in merjenji pojavijo izpusti izpušnih plinov, ki izpolnjujejo določene maksimalne vrednosti, medtem ko v dejanskih razmerah, to je pri uporabi zadevnih vozil na cesti, dejansko izpuščena onesnaževala dosegajo vrednosti, ki za večkrat presegajo predpisane mejne vrednosti. Volkswagen naj bi za vozila, opremljena z motorjem EA 189, lahko pridobil homologacijo, ki jo določa ureditev Unije, le zaradi te programske opreme, s katero se manipulirajo podatki o teh izpuštih.
- 9 Po navedbah združenja VKI škoda za lastnike teh vozil izhaja iz tega, da če bi vedeli za zadevno manipulacijo, bodisi ne bi kupili takega vozila bodisi bi pridobili najmanj 30-odstotni popust na ceno. Ker imajo zadevna vozila napako že od začetka, naj bi bila njihova tržna vrednost in torej nakupna cena znatno nižja od cene, ki je bila dejansko plačana. Razlika naj bi pomenila škodo, ki daje pravico do odškodnine.
- 10 Združenje VKI se, da bi utemeljilo mednarodno pristojnost predložitvenega sodišča, opira na člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012. Sklenitev prodajne pogodbe, plačilo kupnine in izročitve oziroma dobave vozil so se vsi zgodili na območju tega sodišča. Šlo naj ne bi zgolj za škodo, ki je bila posledica nakupa vozil, temveč za prvotno škodo, ki upravičuje pristojnost navedenega sodišča. To škodo naj bi pomenilo zmanjšanje premoženja vsakega zadevnega potrošnika, ki ga je utrpel najprej na dan nakupa in izročitve zadevnega vozila v kraju dobave in zato na območju pristojnosti predložitvenega sodišča. V tem kraju naj bi ravnanja družbe Volkswagen, iz katerih bi lahko izhajala njena deliktna odgovornost, prvič povzročila učinke in neposredno škodila zadevnim potrošnikom.
- 11 Družba Volkswagen predlaga zavrnitev tožbe združenja VKI in izpodbija mednarodno pristojnost predložitvenega sodišča glede na člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.

- 12 To sodišče dvomi o tem, ali v obravnavani zadevi že sam nakup zadevnih vozil pri prodajalcih avtomobilov s sedežem v Avstriji in dobava teh vozil v Avstriji sama po sebi zadostujeta za utemeljitev pristojnosti avstrijskih sodišč glede na to določbo. Iz sodne prakse Sodišča in zlasti iz sodbe z dne 19. septembra 1995, *Marinari* (C-364/93, EU:C:1995:289, točki 14 in 15), sklepa, da se v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti neposredni oškodovanci lahko na sodišče obrnejo le, če se sklicujejo na prvotno škodo in ne zgolj na posledično škodo.
- 13 Navedeno sodišče namreč meni, da je programska oprema, ki omogoča manipuliranje podatkov o izpušnih izpušnih plinov iz zadevnih vozil, povzročila prvotno škodo, medtem ko škoda, na katero se sklicuje združenje VKI in ki jo pomeni zmanjšanje vrednosti teh vozil, pomeni posledično škodo, ki izhaja iz dejstva, da imajo navedena vozila stvarno napako.
- 14 Poleg tega se predložitveno sodišče sprašuje, ali lahko povsem premoženjska škoda, ki izhaja iz dejanskega stanja, na podlagi katerega je mogoče uveljavljati deliktno odgovornost, utemeljuje pristojnost iz člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.
- 15 To sodišče navaja, da ob upoštevanju sodbe z dne 16. junija 2016, *Universal Music International Holding* (C-12/15, EU:C:2016:449), nekateri vidiki zadeve v glavni stvari kažejo v prid določitvi, da je kraj nastanka zadevne škode v Nemčiji. Čeprav je po teoriji združenja VKI ta škoda nastala z nakupom in dobavo vozil, opremljenih s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, ki sta bila opravljena v Avstriji, naj bi se, kar zadeva dejstva, vsi odškodninski zahtevki nanašali na eno samo in isto stvar, in sicer na protipravna ravnanja, ki se očitajo družbi Volkswagen ter ki so bila storjena na sedežu te družbe, torej v Nemčiji. Z vidika ekonomičnosti postopka, zlasti zaradi povezanosti s predmetom spora in lažjega dokazovanja, naj bi bila tako nemška sodišča objektivno primernejša za določitev odgovornosti za zatrjevano škodo. Poleg tega naj pristojnost sodišč kraja nakupa zadevnih vozil in njihove dobave končnim uporabnikom, med katerimi so tudi kupci rabljenih vozil, ne bi nujno ustrezala zahtevi po predvidljivosti sodne pristojnosti.
- 16 Predložitveno sodišče se nazadnje sprašuje, ali bi bilo priznanje mednarodne pristojnosti avstrijskih sodišč v skladu z ozko razlago posebnih pravil o pristojnosti iz Uredbe št. 1215/2012, kot se zahteva s sodno prakso Sodišča.
- 17 V teh okoliščinah je Landgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:
- „Ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe [...] št. 1215/2012 [...] razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, za ‚kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka‘, lahko šteje kraj v državi članici, kjer je prišlo do škode, če je ta škoda izključno finančna izguba kot neposredna posledica nedovoljenega ravnanja, storjenega v drugi državi članici?“

Dopustnost

- 18 Združenje VKI v pisnih stališčih trdi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten, ker naj bi bilo postavljeno vprašanje hkrati brezpredmetno in hipotetično.
- 19 Vendar pa v skladu z ustaljeno sodno prakso za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki ga nacionalno sodišče postavi v pravnem in dejanskem okviru, za opredelitev katerega je odgovorno samo in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrže predlog nacionalnega sodišča samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar je problem hipotetičen ali kadar

Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (glej zlasti sodbo z dne 7. maja 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, točka 22 in navedena sodna praksa).

- 20 V obravnavani zadevi je treba predlog za sprejetje predhodne odločbe šteti za dopusten, saj je iz predložitvene odločbe razvidno, da je zahtevana razlaga člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 potrebna za ugotovitev, ali je predložitveno sodišče na podlagi te določbe pristojno za odločanje o sporu o glavni stvari.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 21 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je, kadar je vozila v neki državi članici njihov proizvajalec nezakonito opremil s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, preden jih je tretja oseba pridobila v drugi državi članici, kraj nastanka škode v zadnjenavedeni državi članici.
- 22 Najprej je treba opozoriti, da ker Uredba št. 1215/2012 v skladu s svojo uvodno izjavo 34 razveljavlja in nadomešča Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42), ki je nadomestila Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena z zaporednimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji (v nadaljevanju: Bruseljska konvencija), se razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami teh drugih pravnih instrumentov, uporablja tudi za Uredbo št. 1215/2012, kadar je te določbe mogoče opredeliti za „enakovredne“ (sodba z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 23 in navedena sodna praksa). To pa velja za člen 5, točka 3, Bruseljske konvencije in Uredbe št. 44/2001 na eni strani ter za člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 na drugi strani (glej v tem smislu sodbo z dne 31. maja 2018, Nothartová, C-306/17, EU:C:2018:360, točka 18 in navedena sodna praksa).
- 23 Kot je Sodišče večkrat rabsodilo v sodni praksi v zvezi s temi določbami, se pojem „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“ nanaša tako na kraj nastanka škode kot na kraj vzročnega dogodka, zaradi katerega je ta škoda nastala, tako da je tožena stranka po izbiri tožeče stranke lahko tožena pred sodiščem enega ali drugega kraja (sodbi z dne 16. julija 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, točka 23, ter z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 24 V obravnavani zadevi, prvič, je iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, razvidno, da je kraj vzročnega dogodka v državi članici, na ozemlju katere so bila zadevna motorna vozila opremljena s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnega plina, in sicer v Nemčiji.
- 25 Drugič, glede kraja nastanka škode je treba določiti, kje je ta kraj v okoliščinah, kakršne so te v sporu o glavni stvari, torej kadar so se škodljive posledice pokazale šele po pridobitvi zadevnih vozil in v drugi državi članici, v obravnavani zadevi v Avstriji.
- 26 V zvezi s tem predložitveno sodišče natančno opozarja, da v skladu z ustaljeno sodno prakso pojma „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“ ni mogoče razlagati tako široko, da bi obsegal vsak kraj, kjer se lahko občutijo škodljive posledice dogodka, ki je že povzročil škodo, ki pa je dejansko nastala na drugem kraju. Zato tega pojma ni mogoče razlagati tako, da bi vključeval kraj, kjer naj bi oškodovanec po svojih navedbah utrpel premoženjsko škodo, ki je sledila iz prvotne škode, ki je nastala in ki jo je ta utrpel v drugi državi (sodbi z dne 19. septembra 1995, Marinari, C-364/93, EU:C:1995:289, točki 14 in 15, ter z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 28 in navedena sodna praksa).

- 27 Sodišče je glede člena 5, točka 3, Bruseljske konvencije razsodilo tudi, da škoda, ki je zgolj posredna posledica škode, ki so jo sprva utrpele druge osebe, neposredno oškodovane s škodo, ki je nastala na drugem kraju, kot je kraj, na katerem je kasneje škodo utrpel posredni oškodovanec, ne more utemeljevati sodne pristojnosti na podlagi te določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 11. januarja 1990, *Dumez France in Tracoba*, C-220/88, EU:C:1990:8, točki 14 in 22).
- 28 Prav tako je Sodišče razsodilo, da poznejše škodljive posledice ne morejo utemeljevati podelitve pristojnosti na podlagi člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2019, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 29 Glede na vse to je v postopku v glavni stvari iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, razvidno – s pridržkom presoje dejstev, ki jo mora opraviti predložitveno sodišče – da škodo, ki jo zatrjuje združenje VKI, pomeni zmanjšanje vrednosti zadevnih vozil, ki izhaja iz razlike med ceno, ki jo je pridobitelj plačal za tako vozilo, in njegovo dejansko vrednostjo zaradi namestitve programske opreme, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov.
- 30 Zato je treba, čeprav so ta vozila imela napako vse od namestitve te programske opreme, ugotoviti, da je zatrjevana škoda nastala šele ob nakupu navedenih vozil s tem, da so bila pridobljena po ceni, ki je višja od njihove dejanske vrednosti.
- 31 Taka škoda, ki ni obstajala, preden je vozilo kupil končni pridobitelj, ki meni, da je bil oškodovan, pomeni prvotno škodo v smislu sodne prakse, navedene v točki 26 te sodbe, in ne posredne posledice škode, ki so jo prvotno utrpele druge osebe, v smislu sodne prakse, navedene v točki 27 te sodbe.
- 32 Poleg tega v nasprotju s tem, kar meni predložitveno sodišče, ta škoda tudi ne pomeni povsem premoženjske škode.
- 33 Res je sicer, da je namen odškodninske tožbe iz postopka v glavni stvari pridobiti nadomestilo za zmanjšanje vrednosti zadevnih vozil, ocenjeno na 30 odstotkov njihove nakupne cene, kar je količinsko opredeljeno finančno nadomestilo. Vendar, kot je poudarila Evropska komisija v pisnih stališčih, dejstvo, da je odškodninski zahtevek izražen v eurih, ne pomeni, da gre za povsem premoženjsko škodo. Drugače kot v zadevah, v katerih so bile izdane sodbe z dne 10. junija 2004, *Kronhofer* (C-168/02, EU:C:2004:364), z dne 28. januarja 2015, *Kolassa* (C-375/13, EU:C:2015:37), in z dne 12. septembra 2018, *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701), v katerih so finančne naložbe povzročile zmanjšanje finančnega premoženja zadevnih oseb, ki ni bilo povezano z nobeno telesno stvarjo, gre namreč v postopku v glavni stvari za napako vozil, ki so telesne stvari.
- 34 Tako v obravnavani zadevi ne gre za povsem premoženjsko škodo, temveč za premoženjsko škodo, ki je posledica izgube vrednosti posameznega zadevnega vozila in ki izhaja iz dejstva, da je bilo zaradi razkritja namestitve programske opreme, s katero se manipulirajo podatki o izpustu izpušnih plinov, plačilo, opravljeno za pridobitev takega vozila, dano za vozilo z napako, ki je torej imelo nižjo vrednost.
- 35 Tako je treba skleniti, da v primeru trženja vozil, ki jih je njihov proizvajalec opremil s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, škoda, ki je nastala končnemu pridobitelju, ni niti posredna niti povsem premoženjska in nastane ob pridobitvi takega vozila od tretje osebe.
- 36 V okoliščinah, kakršne so te iz točk 34 in 35 te sodbe, se s tako razlago člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 spoštuje cilj predvidljivosti pravil o pristojnosti, naveden v uvodni izjavi 15 te uredbe, saj lahko proizvajalec avtomobilov s sedežem v neki državi članici, ki izvaja protipravne manipulacije na vozilih, ki se tržijo v drugih državah članicah, razumno pričakuje, da bo tožen pred sodišči teh držav (glej po analogiji sodbi z dne 28. januarja 2015, *Kolassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, točka 56, in z dne 12. septembra 2018, *Löber*, C-304/17, EU:C:2018:701, točka 35).

- 37 Tak proizvajalec, ki naklepno krši pravne predpise, ki veljajo zanj, mora namreč pričakovati, da bo škoda nastala v kraju, kjer je zadevno vozilo pridobila oseba, ki je lahko upravičeno menila, da je to vozilo v skladu s temi predpisi, in je nato ugotovila, da ima v lasti blago z napako in manjše vrednosti.
- 38 Ta razlaga je tudi v skladu s ciljema bližine in učinkovitega izvajanja sodne oblasti iz uvodne izjave 16 Uredbe št. 1215/2012, ker bo nacionalno sodišče za določitev vrednosti nastale škode morda moralo oceniti tržne razmere v državi članici, na ozemlju katere je bilo navedeno vozilo kupljeno. Sodišča zadnjenavedene države članice pa imajo najverjetneje najlažje dostop do dokazov, potrebnih za izvedbo teh ocen (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 34).
- 39 Nazadnje, navedena razlaga je v skladu z zahtevami skladnosti iz uvodne izjave 7 Uredbe Rim II, saj je na podlagi člena 6(1) te uredbe kraj nastanka škode v zadevi, v kateri je prišlo do nelojalne konkurence, kraj, kjer je „konkurenca ali skupni interes potrošnikov prizadet ali bi bil lahko prizadet“. Dejanje, kot je to v postopku v glavni stvari, ki – ker lahko prizadene kolektivne interese potrošnikov kot skupine – pomeni dejanje nelojalne konkurence (sodba z dne 28. julija 2016, Verein für Konsumenteninformation, C-191/15, EU:C:2016:612, točka 42), lahko vpliva na te interese v vsaki državi članici, na ozemlju katere potrošniki kupijo proizvod z napako. Tako je v skladu z Uredbo Rim II kraj nastanka škode kraj, kjer je bil tak izdelek kupljen (glej po analogiji sodbo z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 35).
- 40 Glede na vse navedeno je treba na vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je, kadar je vozila v neki državi članici njihov proizvajalec nezakonito opremil s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, preden jih je tretja oseba pridobila v drugi državi članici, kraj nastanka škode v zadnjenavedeni državi članici.

Stroški

- 41 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da je, kadar je vozila v neki državi članici njihov proizvajalec nezakonito opremil s programsko opremo, s katero se manipulirajo podatki o izpušnih izpušnih plinov, preden jih je tretja oseba pridobila v drugi državi članici, kraj nastanka škode v zadnjenavedeni državi članici.

Podpisi